

Arrest

nr. 286 254 van 17 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 oktober 2013 en heeft diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 13 februari 2014 werd in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de Dublin III-Verordening, die bepaalde dat niet België maar Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek. Verzoeker verklaart in plaats daarvan naar Duitsland te zijn gereisd, waar hem de vluchtelingenstatus werd toegekend.

1.2. Verzoeker verklaart een tweede keer België te zijn binnengekomen op 13 april 2022 en diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 14 april 2022.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 mei 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 7 juli 2022.

1.4. Op 22 augustus 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 23 augustus 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Eritrese nationaliteit en werd u geboren in Karan. U bent een etnische Tigrinya en u hangt het orthodox-christelijke geloof aan. U groeide op in de wijk Gejeret te Asmara. Qua onderwijs volgde u school tot de zevende graad, en verder werkte u in de bouw en als timmerman. Op een gegeven moment staakte u uw scholing waarna u werd opgepakt en gedwongen voor het leger moest gaan vechten. Uiteindelijk deserteerde u en verliet u in volle wapenuitrusting Eritrea op het einde van 2012. U reisde op eigen houtje naar Soedan en trok met behulp van een smokkelaar naar Libië en vervolgens Italië, waar u twee maanden verbleef en waar uw vingerafdrukken werden geregistreerd (Eurodac-hit d.d. 24/09/2013). Nadat u hoorde van andere Eritreeërs dat er geen basisvoorzieningen waren voorzien in Italië, reisde u over land door via Frankrijk naar België. U kwam hier aan ruim 2 jaar na uw vertrek uit Eritrea en u deed op 14 oktober 2013 een eerste verzoek om internationale bescherming in België.

Na een verblijf van 4 à 5 maanden hier verliet u het Rijk omdat u per beslissing vernomen had dat u moest terugkeren naar Italië wegens uw vingerafdrukken in dat land. In plaats daarvan reisde u echter naar Duitsland, waar u onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming deed. Na ruim 3 jaar kreeg u daar de vluchtelingenstatus toegekend en zo'n 8 maanden later ontving u een Duitse verblijfsvergunning. Volgend op uw periode in een opvangcentrum woonde u aanvankelijk in Ingolstadt (deelstaat Beieren). U verkeerde in een relatie met een Eritrese dame (die op haar beurt ook het statuut van vluchteling geniet) en jullie kregen samen twee kinderen. Na 5 jaar gingen jullie samenwonen in Lottingen (tevens deelstaat Beieren). U werd soms beledigd, bespuwd en bedreigd, dit omwille van racisme. Dit gebeurde door onbekende personen op straat.

Na een termijn van 3 jaar verviel uw oorspronkelijke verblijfsvergunning. Toen u naar het gemeentehuis ging om deze te laten verlengen, kreeg u te horen dat u eerst naar de ambassade van Eritrea moest gaan en ginds een bewijs moest verkrijgen ter staving van uw Eritrese nationaliteit, zo niet, dan zou u geen nieuw Duits verblijfsdocument kunnen bekomen en zou u evenmin uw vluchtelingenpaspoort kunnen laten vernieuwen. Ondanks dit alles gaf het gemeentebestuur u toen wel een vergunning om te kunnen werken. Naar de Eritrese ambassade gaan behoort voor u echter niet tot de mogelijkheden. Op dat ogenblik kende u bovendien relatieproblemen met uw partner. Deze sleepten al enkele jaren aan en hadden een impact op uw mentaal welbevinden. Ook had uw partner aangifte tegen u gedaan onder het voorwendsel dat u haar had proberen te vermoorden, doch u was onschuldig en uiteindelijk seponeerde de politie haar klacht bij gebrek aan bewijzen. Zo'n 8 à 9 maanden na uw bezoek aan het gemeentehuis gooide uw partner u uit het huis. In de periode hierop volgend verbleef u enige tijd bij een kennis, maar naderhand zei deze persoon dat hij u niet meer kon helpen en moest u ook daar vertrekken. U belandde op straat en u kende een zware periode op mentaal vlak. Eén maand later nam u uw toevlucht tot de vrijwilligerswerking van Caritas en zij regelden nachtopvang voor u bij de sociale overheid. U wilde daar echter geen lange tijd blijven vanwege de vele alcohol- en drugsverslaafden, waardoor u besloot terug op straat te leven.

Na 5 maanden op straat te hebben gebleven, kwam u broer F.(...) u daar ophalen en reisden jullie vervolgens samen naar België. Niet alleen hij, maar ook uw zussen en uw moeder verbleven op dat moment immers al enige tijd in België en kregen hier de vluchtelingenstatus toegekend. Zo'n 1 à 2 weken na uw aankomst in België, op 14 april 2022, diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Mocht u terugkeren naar Eritrea, dan vreest u te worden gedood door de plaatselijke autoriteiten vanwege uw desertie. In het geval van een terugkeer naar Duitsland vreest u geen goed leven te zullen hebben en ook dat u in dezelfde situatie zult terechtkomen als voorheen.

Ter staving van uw verklaringen werden de volgende documenten neergelegd: een aanwezigheidsattest bij een psycholoog van Iris Ziekenhuizen Zuid d.d. 28/04/2022 (kopie), twee psychologische attesten van vzw Ulysse d.d. 09/05/2022 en 05/07/2022 (kopieën) en de verblijfstitels van uw familieleden in België (kopieën). Uw Eritrese identiteitsdocumenten bent u verloren onderweg naar Europa, van uw laatste Duitse verblijfskaart weet u niet waar deze zich bevindt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u momenteel lijdt aan stress en slapeloosheid. In het verleden had u zelfmoordgedachten maar sinds u in België bent heeft u deze niet meer en is uw toestand gestabiliseerd, zo verklaarde u ook (zie CGVS p.3). In de aanloop van uw persoonlijk onderhoud communiceerde uw advocaat per mail aan het CGVS dat u een ernstige psychische kwetsbaarheid vertoont met in bijlage een psychologisch attest. Daarin staat dat u verscheidene symptomen vertoont, met name sociale terugtrekking, slaapproblemen, hyperreactiviteit door prikkels over traumatische herinneringen, hallucinatoire episodes, alsook cognitieve problemen met uw geheugen en aandacht (zie attest Ulysse d.d. 05/07/2022 in documentenmap). Nergens wordt echter gesteld dat u niet in staat zou zijn om het persoonlijk onderhoud af te leggen. Hoe dan ook, om op een passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, heeft het CGVS het nodige gedaan om rekening te houden met uw persoonlijke situatie en werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek. Zo werd er in het midden van uw onderhoud een onderbreking van 20 minuten ingelast en werd er u bij aanvang meegegeven dat u steeds om een bijkomende pauze of om een glas water mocht vragen, een mogelijkheid waarvan u geen gebruik diende te maken (zie CGVS p.2, p.4, p.13). Daarnaast werd er van in het begin uitgebreid gepeild naar uw (mentale) gezondheidstoestand en -behandeling (zie CGVS p.3-4). U beaamde dat u zich in staat voelde om het interview af te leggen en ook wanneer er u later gevraagd werd of u zich in orde voelde, bevestigde u dit (zie CGVS p.4, p.13). Voorts blijkt dat u geen moeite ondervond om op zelfstandige en functionele wijze uw relaas uiteen te zetten en dat u telkens in staat bleek om de gestelde vragen te beantwoorden, zonder dat u gehinderd werd door mentale- en/of geheugenproblemen. Overigens deden er zich geen problemen voor en geschiedde het gehoor op een normale wijze. U gaf op het einde aan dat u zowel de tolk als de gestelde vragen goed begrepen had (zie CGVS p.17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, namelijk het Eurodac Search Result met Mark status "M" en ook het formulier van de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming

een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Allereerst moet worden gewezen op uw persoonsgegevens en hetgeen u doorheen uw asielprocedure(s) daarover verklaarde. Ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België identificeerde u zich als Yonu.(...) M.(...), een naam die u toen al snel liet corrigeren naar Yona.(...) M.(...) (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vraag 1). Bij de registratie van uw huidige, tweede verzoek hier en ook op het ogenblik van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u laatstgenoemde naam op, i.e. Yona.(...) M.(...) (zie registratieformulier d.d. 14/04/2022; zie verklaring volgend verzoek d.d. 11/05/2022, vraag 1). Echter, wanneer er u gevraagd wordt naar uw naam tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u plots dat u eigenlijk Ma.(...) A.(...) Ab.(...) heet. U zou in Duitsland niet uw echte naam gegeven hebben vanwege uw vingerafdruk in Italië (zie CGVS p.6-7). Los van het feit dat deze redenering al weinig steek houdt – het is immers net door middel van die vingerafdruk dat eerdere verzoeken in andere EU-lidstaten kunnen worden achterhaald ongeacht het gebruik van een andere naam – is het merkwaardig dat u deze nieuwe naam dan nooit heeft laten registreren bij de Duitse autoriteiten na de toekenning van uw vluchtelingenstatuut daar. Dat u daarvoor een aanvraag deed, maar later ziek en bewusteloos werd waardoor dit niet meer ging (zie CGVS p.7), biedt hiervoor geen afdoende uitleg wetende dat u na de toekenning van uw status nog ettelijke jaren in Duitsland gewoond hebt en wetende dat, volgens uw verklaringen, uw meer ernstige gezondheidsproblemen pas op het einde van uw verblijf de kop opstaken. Voorts kan ook worden afgevraagd waarom u deze 'echte' naam dan niet opgaf tijdens uw interview bij de DVZ in het kader van uw huidige verzoek, en ook waarom u tijdens dit gesprek aangaf dat uw zoon die in Duitsland geboren is, vernoemd werd naar de eerstgenoemde naam die u in België opgaf (i.e. Yona.(...) M.(...)) en niet naar de naam waaronder u in Duitsland geregistreerd staat (i.e. F.(...) A.(...) Ab(...)). Al even eigenaardig is dat u deze laatste naam waarmee u zich in Duitsland identificeerde (i.e. F.(...) A.(...) Ab(...)), heden opgeeft als de naam van uw broer die in België verblijft (zie formulier

Bundesamt für Migration und Flüchtlinge; zie verklaring volgend verzoek d.d. 15/05/2022, vraag 13; zie ingediende kopie van verblijfstitel).

Verder stelt het CGVS vast dat u tijdens uw eerste verzoek in België de stad Asmara opgaf als geboorteplaats, u zou daar in 1988 geboren zijn (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vraag 5). In Duitsland benoemde u uw geboorteplaats als Mekerka en staat het jaar 1996 geregistreerd als uw geboortejaar, terwijl u daarentegen in Karan zou geboren zijn volgens uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud (zie formulier Bundesamt für Migration und Flüchtlinge; zie CGVS p.7). En gepeild naar uw oorspronkelijke reisweg, luidt uw verklaring thans dat u over land van Eritrea via Soedan naar Libië reisde om vervolgens met een bootje naar Italië te zijn gegaan van waaruit u naderhand met de trein via Frankrijk naar België doorstak (zie CGVS p.10-11). U verklaart (vóór de toekenning van uw status in Duitsland) nooit een internationaal paspoort te hebben gehad en dat u uw identiteitsdocument verloor in de Sahara (zie CGVS p.6). In het kader van uw eerste verzoek getuigde u echter iets helemaal anders, namelijk dat u te voet van Eritrea naar Soedan ging, daarna een vliegtuig nam van Soedan naar Nederland (met een transit in Caïro) en uiteindelijk van daaruit met de auto doorreisde naar België. Naar eigen zeggen gebruikte u hiervoor een paspoort met uw eigen naam en foto dat van u werd afgenomen door een Soedanese man in Nederland (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vragen 39 en 40).

Bijkomend dient ook te worden gewezen op het volgende. Toen de DVZ u in het kader van uw huidige verzoek vroeg hoeveel broers en zussen u heeft, antwoordde u dat u 5 halfbroers en halfzussen heeft langs de kant van uw moeder, die cf. de door u ingediende verblijfstitel H.(...) Yo.(...) N.(...) heet. Althans 4 van uw halfbroers- en zussen zouden momenteel in België verblijven samen met uw moeder en één halfzus zou zich nog in Eritrea bevinden. Voor het overige gaf u ook aan dat u nooit gehuwd bent (zie verklaring volgend verzoek d.d. 15/05/2022, vraag 13; zie CGVS p.9; zie documentenmap). Deze verklaringen druisen allemaal in tegen de door u opgegeven familiesamenstelling tijdens uw eerste verzoek in België: toen liet u optekenen dat u in Eritrea wettelijk gehuwd was en dat u enkel twee ('echte') broers heeft die allebei gestorven zijn. Van enige halfbroers of –zussen maakte u geen enkele melding hoewel er u hiernaar gevraagd werd. Verder gaf u een compleet andere naam op voor uw moeder, namelijk Ha.(...) D.(...) (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vragen 13, 15 en 17).

Kortom, door het feit dat u doorheen uw verscheidene asielprocedures flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over zowat elk aspect van uw persoonsgegevens (i.e. naam, geboortejaar, geboorteplaats, reisweg, burgerlijke stand en familiesamenstelling), biedt u in wezen geen zicht op uw persoonlijke situatie. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor al ernstig ondermijnd bij voorbaat. Per slot van rekening gaat het hier niet om details maar wel om essentiële elementen verbonden met uw persoon en identiteit waarover zelfs in het geval van (mentale) gezondheidsproblemen toch enigszins gelijklopende verklaringen kunnen worden verwacht doorheen de tijd. U gaf overigens ten tijde van uw eerste verzoek in België aan dat u buiten een probleem met uw oor geen gezondheidsproblemen had en uw huidige problemen zouden pas begonnen zijn na afloop van uw asielprocedure in Duitsland (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vraag 34; zie CGVS p.3). Daarenboven uitte u geen opmerkingen over uw initiële interview bij de DVZ in het kader van onderhavig verzoek (zie CGVS p.5).

Wat voorts de door u aangehaalde hoofdredenen van uw vertrek uit Duitsland betreft (meer bepaald uw verblijfsvergunning, de problemen met uw ex-partner en uw periode op straat), stelt het CGVS vast dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen. Verder toont u niet aan dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in dat land niet gerespecteerd worden.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat het hele gegeven an sich, als zou u na drie jaar geen Duitse verblijfsvergunning meer hebben verkregen, twijfelachtig overkomt. Uit uw verklaringen afgelegd op het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat u bij aankomst in Europa geen identiteitsdocumenten in uw bezit had, waardoor u niet bij machte was zulks voor te leggen tijdens uw asielprocedure in Duitsland (zie CGVS p.6, p.14-15). U hierop gevraagd of de Duitse autoriteiten u bijgevolg erkenden als vluchteling zonder dat u ginds enige documenten indiende ter staving van uw identiteit, beaamde u dit (zie CGVS p.15). Met dit in het achterhoofd mag het enigszins verbazen dat u in Duitsland aanvankelijk een vluchtelingenstatuut en een hieraan gekoppelde verblijfsvergunning van 3 jaar verkreeg (zie CGVS p.5, p.12) – waarbij uw identiteit aldus werd aangenomen louter op basis van uw verklaringen – maar dat u later plotseling wél een bewijs van uw identiteit moest voorleggen zodoende een nieuwe verblijfsvergunning te kunnen aanvragen, en uw vluchtelingenpaspoort stante pede van u werd afgenomen (zie CGVS p.6, p.14). Deze gang van zaken zoals door u beschreven valt logischerwijze moeilijk te begrijpen en oogt onwaarschijnlijk. Daarnaast is ook uw reactie op deze vermeende feiten behoorlijk opvallend. U gevraagd of u na deze boodschap van het stadhuis te rade bent gegaan bij een andere overheidsdienst, bijvoorbeeld de migratiedienst, kaatste u de verantwoordelijkheid terug naar het stadhuis en verklaarde u dat u zelf geen andere overheidsinstantie hebt aangesproken (zie CGVS p.15). U verder gevraagd of u hiervoor ooit een advocaat onder de arm nam, antwoordde u van niet, en op de vraag of uw sociaal assistent (met wie u later in contact kwam in het opvangcentrum voor daklozen) u hier niet mee kon helpen, liet u de kwestie in het midden (zie CGVS p.15). Dat u met andere woorden geen stappen zou hebben gezet om dit

probleem aan te kaarten en alsnog een nieuwe verblijfsvergunning te verkrijgen, is hoogst opmerkelijk. Dat u dit niet deed omwille van uw mentale problemen, biedt hiervoor geen afdoende uitleg aangezien u ondanks deze mentale problemen toch in staat bleek om zich in eerste instantie al tot het stadhuis te wenden en u ook in Duitsland toegang had tot psychologische ondersteuning (zie CGVS p.15; zie infra). Bij dit alles moet ook worden aangestipt dat u uw bewering in verband met deze 'identiteitsvereiste' niet staft met enige overtuigende bewijsstukken. Dat dit onmogelijk is en dat u in der tijd geen brief of document ontving met daarop de instructies om een nieuwe verblijfsvergunning te bekomen (zie CGVS p.14, p.19), is weinig aannemelijk, overigens moeten dergelijke officiële stukken vrij eenvoudig te verkrijgen zijn op aanvraag. Uw verklaringen komen niet alleen weinig geloofwaardig over, ook zijn zij slechts op blote beweringen gestoeld.

Bovenstaande elementen nog buiten beschouwing gelaten, dient ook te worden gewezen op het volgende. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Zeker aangezien u zelf verklaart dat andere Duitse provincies en gemeentes wel nieuwe verblijfsvergunningen uitreiken zonder bijkomende identiteitsvereiste (zie CGVS p.16).

In de mate dat u verder verwijst naar uw periode op straat in Duitsland ten gevolge van de relatieproblemen met uw ex-partner, dienen ook hier de nodige twijfels te worden geuit bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaart u dat u nadat u werd buiten gegooid uit uw huis enige tijd bij een kennis hebt verbleven in dezelfde stad. Naderhand zou deze persoon u echter gezegd hebben dat u moest weggaan omdat het genoeg voor hem was, waardoor u 5 maanden op straat hebt verbleven (zie CGVS p.4-5, p.12-13). U verklaart tevens dat uw broer u vervolgens vanop straat kwam halen en hij u vervolgens met de trein naar België bracht (zie CGVS p.3, p.5). Voor zover deze gang van zaken überhaupt al kan worden aangenomen – u gaf ten tijde van uw eerste verzoek immers aan geen overlevende broers meer te hebben (zie supra) – kan in dat geval worden afgevraagd hoe uw broer u kon vinden indien u op straat verbleef. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat de kennis bij wie u eerder verbleef aan uw broer had verteld dat u zich op straat bevond (zie CGVS p.17), komt zeer vreemd over. Het houdt immers weinig steek dat deze kennis u niet in huis wilde houden omdat het voor hem genoeg was, maar dat hij anderzijds wel aan uw broer vertelde dat u op straat verbleef, hetgeen impliceert dat hij daar toch enigszins door gealarmeerd was. Bijgevolg lijkt het weinig aannemelijk dat deze persoon u zomaar op straat zou zetten. Meegaand in deze redenering, kan verder ook worden afgevraagd waarom uw voorgehouden broer F.(...), die volgens het document dat u neerlegt al sinds juli 2020 een verblijfstitel in België bezit, u pas zijn hulp aanbood op het moment dat u al 5 maanden op straat verbleef en waarom hij dit niet veel eerder deed.

Al deze bedenkingen nog terzijde geschoven, moet ook worden opgemerkt dat op grond van uw voorgaande verklaringen niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de Duitse autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Zo

verklaarde u dat u na één maand op straat te hebben verbleven uw toevlucht nam tot Caritas en dat die organisatie op haar beurt een onderdak voor u regelde bij een sociale overheidsdienst. U koos er echter zelf voor om geen beroep te doen op deze steun omdat er op die opvangplek personen verbleven met een verslavingsproblematiek (zie CGVS p.12). U toont bijgevolg niet aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om uw rechten in Duitsland te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Duitsland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw mentale gezondheidstoestand doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Hierbij dient te worden gewezen op het feit dat u in verschillende plaatsen in Duitsland gewoond heeft en jarenlang tussen twee steden pendelde om uw ex-partner te zien (zie CGVS p.9). U werkte er in verschillende sectoren en volgde zowel een taal- als een integratiecursus (zie CGVS p.13). Uiteindelijk bleek u ook in staat om een reis naar België te ondernemen (zie CGVS p.3, p.5). Uit dit alles volgt dat u, ondanks eventuele psychische problemen, bij een terugkeer naar Duitsland toch over een zekere mate van zelfredzaamheid beschikt om uw rechten als erkend vluchteling te doen gelden en dat u in staat bent om daar een adequate ondersteuning te zoeken én te vinden, zoals u dat ook in België heeft gedaan. Ook in Duitsland heeft u immers ruimschoots de mogelijkheden om daar uw psychische behandeling voort te zetten. Temeer daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u in het verleden wel degelijk toegang had tot mentale gezondheidszorg in Duitsland. Zo stelde u dat u hiervoor op consultatie ging bij een dokter en dat er een volgende afspraak voor u werd ingepland. U besloot echter zelf om niet naar deze volgende afspraak te gaan (zie CGVS p.16-17).

Waar u tot slot aanhaalt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland soms werd beledigd, bespuwd en bedreigd door onbekende racistische personen op straat (zie CGVS p.13-14), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties – u verklaart immers dat u wist dat u hiervoor aangifte kon doen bij de politie maar u vond dat het geen zin had om dat te doen (zie CGVS p.13) – hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u ingediende documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Het attest van Iris Ziekenhuizen Zuid d.d. 28/04/2022 en het eerste attest van Ulysse d.d. 09/05/2022 stellen dat u op deze data respectievelijk op medisch vlak werd onderzocht en werd gehoord door een psycholoog. Het tweede attest van Ulysse d.d. 05/07/2022 stelt, zoals eerder vermeld, dat u aan de volgende symptomen lijdt: sociale terugtrekking, slaapproblemen, hyperreactiviteit door prikkels over traumatische herinneringen, hallucinatoire episodes, en problemen met uw geheugen en aandacht. Wat dat laatste betreft, blijkt uit dit attest echter niet wat voor geheugenprobleem u heeft, op welke momenten het zich manifesteert, hoe ernstig dit is en evenmin waarop deze diagnose gebaseerd is. In het attest wordt bovendien nergens gesteld dat uw cognitieve vermogens en geheugenfuncties dusdanig zouden zijn aangetast dat het voor het CGVS onmogelijk zou zijn om uw verzoek om internationale bescherming op geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Dit blijkt evenmin uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud. Zoals eerder aangegeven ondervond u geen moeite om uw relaas uiteen te zetten, noch om gerichte vragen te beantwoorden, evenmin werden er (inhoudelijke) opmerkingen geformuleerd na ontvangst van de kopie van de notities. Verder moet worden opgemerkt dat, hoewel het CGVS aanneemt dat u met bepaalde psychologische problemen kampt, een psychologisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een

psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op uw verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De door u neergelegde attesten kunnen dan ook geen tegengewicht voor de eerder genoemde ongeloofwaardige elementen binnen uw relaas.

De kopieën van de verblijfstitels tonen louter aan dat de personen in kwestie een verblijfsrechtelijke status genieten in België, zonder meer. Deze stukken vormen echter geen sluitend bewijs voor uw familieband met deze personen. Bovendien is het zo dat, zelfs al zouden deze personen met een verblijfsstatus in België uw naaste familieleden betreffen, dit in wezen niets verandert aan het feit dat u in Duitsland het statuut van vluchteling geniet en u niet aantoonst dat u ginds geen beroep kunt doen op de rechten die uit dit statuut voortvloeien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Na een theoretische uiteenzetting van de “principes” in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, betwist verzoeker de diverse motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker besluit dat hij, gelet op het huidige, actuele karakter van zijn psychische gezondheidssituatie, wel degelijk een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- “Belgium Tenprint Person/Incident – Report”, outprint van 14 april 2022 (stuk 3);
- e-mailverkeer van verzoekers advocaat aan het CGVS in verband met de verblijfsdocumenten van verzoekers familieleden (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat:

(i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij in Duitsland internationale bescherming geniet;

(ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn grondrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, niet worden geëerbiedigd, nu (a) verzoeker, door het feit dat hij doorheen zijn verscheidene asielprocedures flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over verschillende aspecten van zijn persoonsgegevens (naam, geboortejaar, geboorteplaats, reisweg, burgerlijke stand en familiesamenstelling), geen zicht biedt op zijn persoonlijke situatie, hetgeen zijn algemene

geloofwaardigheid reeds ondermijnt, (b) verzoekers verklaringen over zijn hoofdreden om Duitsland te verlaten, met name zijn verblijfsvergunning, de problemen met zijn ex-partner en zijn periode op straat, niet kunnen overtuigen en hij verder niet aantoont dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in dat land niet worden gerespecteerd, (c) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat hoewel verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar zijn, dit niet het geval is voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is om de persoon die de status geniet te beschermen; *in casu* blijkt dat, zelfs als zou worden aangenomen dat het verblijfsdocument niet meer geldig zou zijn dat verzoeker werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die hem werd verleend, niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is en niets erop wijst dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. Te meer daar verzoeker zelf verklaart dat andere Duitse provincies en gemeentes wel nieuwe verblijfsvergunningen uitreiken zonder bijkomende identiteitsvereiste, (d) in zoverre verzoeker wijst naar zijn periode op straat in Duitsland dient, daargelaten er twijfels kunnen worden geuit bij de waarachtigheid van zijn verklaringen, te worden opgemerkt dat niet kan worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Duitse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt in zijn meest elementaire behoeften te voorzien, (e) hoewel er in hoofd van verzoeker mogelijk indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van zijn mentale gezondheidstoestand, dient vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het voor hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest; uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij over een zekere mate van zelfredzaamheid beschikt om zijn rechten als erkend vluchteling te doen gelden en hij in staat is om daar een adequate ondersteuning voor te zoeken en vinden; ook blijkt uit zijn verklaringen dat hij in het verleden wel degelijk toegang had tot mentale gezondheidszorg in Duitsland, (f) waar verzoeker aanhaalt dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland soms werd beledigd, bespuwd en bedreigd door onbekende racistische personen op straat, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als een daad van vervolging of situatie van ernstige schade; bovendien blijkt niet dat verzoeker naar aanleiding van zijn ervaringen een poging heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties;

(iii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeker bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u momenteel lijdt aan stress en slapeloosheid. In het verleden had u zelfmoordgedachten maar sinds u in België bent heeft u deze niet meer en is uw toestand gestabiliseerd, zo verklaarde u ook (zie CGVS p.3). In de aanloop van uw persoonlijk onderhoud communiceerde uw advocaat per mail aan het CGVS dat u een ernstige psychische kwetsbaarheid vertoont met in bijlage een psychologisch attest. Daarin staat dat u verscheidene symptomen vertoont, met name sociale terugtrekking, slaapproblemen, hyperreactiviteit door prikkels over traumatische herinneringen, hallucinatoire episodes, alsook cognitieve problemen met uw geheugen en aandacht (zie attest Ulysse d.d. 05/07/2022 in documentenmap). Nergens wordt echter gesteld dat u niet in staat zou zijn om het persoonlijk onderhoud af te leggen. Hoe dan ook, om op een passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, heeft het CGVS het nodige gedaan om rekening te houden met uw persoonlijke situatie en werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek. Zo werd er in het midden van uw onderhoud een onderbreking van 20 minuten ingelast en werd er u bij aanvang meegegeven dat u steeds om een bijkomende pauze of om een glas water mocht vragen, een mogelijkheid waarvan u geen gebruik diende

te maken (zie CGVS p.2, p.4, p.13). Daarnaast werd er van in het begin uitgebreid gepeild naar uw (mentale) gezondheidstoestand en -behandeling (zie CGVS p.3-4). U beaamde dat u zich in staat voelde om het interview af te leggen en ook wanneer er u later gevraagd werd of u zich in orde voelde, bevestigde u dit (zie CGVS p.4, p.13). Voorts blijkt dat u geen moeite ondervond om op zelfstandige en functionele wijze uw relaas uiteen te zetten en dat u telkens in staat bleek om de gestelde vragen te beantwoorden, zonder dat u gehinderd werd door mentale- en/of geheugenproblemen. Overigens deden er zich geen problemen voor en geschiedde het gehoor op een normale wijze. U gaf op het einde aan dat u zowel de tolk als de gestelde vragen goed begrepen had (zie CGVS p.17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Hoewel verzoeker doorheen zijn verzoekschrift zijn kwetsbaarheid benadrukt, blijkt uit zijn betoog aldaar dat hij zich *an sich* niet verzet tegen voormelde motivering. In tegendeel hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal enkel rekening zou hebben gehouden met zijn psychische gezondheidstoestand in het licht van zijn vermogen om de asielpprocedure te doorlopen (*infra* punt 2.3.5.5.), waaruit aldus impliciet blijkt dat hij zich niet verzet tegen de overwegingen met betrekking tot de (nood aan) procedurele noden in zijn hoofd.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

2.3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of de commissaris-generaal in de bestreden beslissing al dan niet terecht heeft besloten tot de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en of verzoeker al dan niet internationale bescherming behoeft voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest is dan ook niet aan de orde.

2.3.4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: *Procedurerichtlijn*).

Uit de stukken in het dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Duitsland. Uit informatie uit het administratief dossier, en meer bepaald de *Eurodac Search Result* en *Eurodac Marked Hit* en het formulier van de *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* van 2 mei 2022 blijkt immers dat verzoeker op 21 februari 2014 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland en dat hij er op 30 mei 2016 de internationale beschermingsstatus werd toegekend. Verzoeker betwist niet dat hij over een internationale beschermingsstatus beschikt.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ss)status in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Duitsland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);

- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94); - situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op zijn specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift er niet in slaagt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Duitsland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (zouden) bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hiertoe evenwel om onderstaande redenen in gebreke.

2.3.5.1. De Raad benadrukt te dezen dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden geoordeeld als volgt:

“Allereerst moet worden gewezen op uw persoonsgegevens en hetgeen u doorheen uw asielprocedure(s) daarover verklaarde. Ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België identificeerde u zich als Yonu.(...) M.(...), een naam die u toen al snel liet corrigeren naar Yona.(...) M.(...) (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vraag 1). Bij de registratie van uw huidige, tweede verzoek hier en ook op het ogenblik van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u laatstgenoemde naam op, i.e. Yona.(...) M.(...) (zie registratieformulier d.d. 14/04/2022; zie verklaring volgend verzoek d.d. 11/05/2022, vraag 1). Echter, wanneer er u gevraagd wordt naar uw naam tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u plots dat u eigenlijk Ma.(...) A.(...) Ab.(...) heet. U zou in Duitsland niet uw echte naam gegeven hebben vanwege uw vingerafdruk in Italië (zie CGVS p.6-7). Los van het feit dat deze redenering al weinig steek houdt – het is immers net door middel van die vingerafdruk dat eerdere verzoeken in andere EU-lidstaten kunnen worden achterhaald ongeacht het gebruik van een andere naam – is het merkwaardig dat u deze nieuwe naam dan nooit heeft laten registreren bij de Duitse autoriteiten na de toekenning van uw vluchtelingenstatuut daar. Dat u daarvoor een aanvraag deed, maar later ziek en bewusteloos werd waardoor dit niet meer ging (zie CGVS p.7), biedt hiervoor geen afdoende uitleg wetende dat u na de toekenning van uw status nog ettelijke jaren in Duitsland gewoond hebt en wetende dat, volgens uw verklaringen, uw meer ernstige gezondheidsproblemen pas op het einde van uw verblijf de kop opstaken. Voorts kan ook worden afgevraagd waarom u deze ‘echte’ naam dan niet opgaf tijdens uw interview bij de DVZ in het kader van uw huidige verzoek, en ook waarom u tijdens dit gesprek aangaf dat uw zoon die in Duitsland geboren is, vernoemd werd naar de eerstgenoemde naam die u in België

opgaf (i.e. Yona(...) M(...)) en niet naar de naam waaronder u in Duitsland geregistreerd staat (i.e. F(...) A(...) Ab(...)). Al even eigenaardig is dat u deze laatste naam waarmee u zich in Duitsland identificeerde (i.e. F(...) A(...) Ab(...)), heden opgeeft als de naam van uw broer die in België verblijft (zie formulier Bundesamt für Migration und Flüchtlinge; zie verklaring volgend verzoek d.d. 15/05/2022, vraag 13; zie ingediende kopie van verblijfstitel).

Verder stelt het CGVS vast dat u tijdens uw eerste verzoek in België de stad Asmara opgaf als geboorteplaats, u zou daar in 1988 geboren zijn (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vraag 5). In Duitsland benoemde u uw geboorteplaats als Mekerka en staat het jaar 1996 geregistreerd als uw geboortejaar, terwijl u daarentegen in Karan zou geboren zijn volgens uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud (zie formulier Bundesamt für Migration und Flüchtlinge; zie CGVS p.7). En gepeild naar uw oorspronkelijke reisweg, luidt uw verklaring thans dat u over land van Eritrea via Soedan naar Libië reisde om vervolgens met een bootje naar Italië te zijn gegaan van waaruit u naderhand met de trein via Frankrijk naar België doorstak (zie CGVS p.10-11). U verklaart (vóór de toekenning van uw status in Duitsland) nooit een internationaal paspoort te hebben gehad en dat u uw identiteitsdocument verloor in de Sahara (zie CGVS p.6). In het kader van uw eerste verzoek getuigde u echter iets helemaal anders, namelijk dat u te voet van Eritrea naar Soedan ging, daarna een vliegtuig nam van Soedan naar Nederland (met een transit in Caïro) en uiteindelijk van daaruit met de auto doorreisde naar België. Naar eigen zeggen gebruikte u hiervoor een paspoort met uw eigen naam en foto dat van u werd afgenomen door een Soedanese man in Nederland (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vragen 39 en 40).

Bijkomend dient ook te worden gewezen op het volgende. Toen de DVZ u in het kader van uw huidige verzoek vroeg hoeveel broers en zussen u heeft, antwoordde u dat u 5 halfbroers en halfzussen heeft langs de kant van uw moeder, die cf. de door u ingediende verblijfstitel H(...) Yo(...) N(...) heet. Althans 4 van uw halfbroers- en zussen zouden momenteel in België verblijven samen met uw moeder en één halfzus zou zich nog in Eritrea bevinden. Voor het overige gaf u ook aan dat u nooit gehuwd bent (zie verklaring volgend verzoek d.d. 15/05/2022, vraag 13; zie CGVS p.9; zie documentenmap). Deze verklaringen druisen allemaal in tegen de door u opgegeven familiesamenstelling tijdens uw eerste verzoek in België: toen liet u optekenen dat u in Eritrea wettelijk gehuwd was en dat u enkel twee ('echte') broers heeft die allebei gestorven zijn. Van enige halfbroers of –zussen maakte u geen enkele melding hoewel er u hiernaar gevraagd werd. Verder gaf u een compleet andere naam op voor uw moeder, namelijk Ha(...) D(...) (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vragen 13, 15 en 17).

Kortom, door het feit dat u doorheen uw verscheidene asielprocedures flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over zowat elk aspect van uw persoonsgegevens (i.e. naam, geboortejaar, geboorteplaats, reisweg, burgerlijke stand en familiesamenstelling), biedt u in wezen geen zicht op uw persoonlijke situatie. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor al ernstig ondermijnd bij voorbaat. Per slot van rekening gaat het hier niet om details maar wel om essentiële elementen verbonden met uw persoon en identiteit waarover zelfs in het geval van (mentale) gezondheidsproblemen toch enigszins gelijklopende verklaringen kunnen worden verwacht doorheen de tijd. U gaf overigens ten tijde van uw eerste verzoek in België aan dat u buiten een probleem met uw oor geen gezondheidsproblemen had en uw huidige problemen zouden pas begonnen zijn na afloop van uw asielprocedure in Duitsland (zie verklaring DVZ d.d. 30/10/2013, vraag 34; zie CGVS p.3). Daarenboven uitte u geen opmerkingen over uw initiële interview bij de DVZ in het kader van onderhavig verzoek (zie CGVS p.5)."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het feit dat hij verschillende namen heeft gehanteerd doorheen zijn verschillende procedures internationale bescherming niet noodzakelijkerwijze de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen betekent. Hij hekelt in dit verband dat uit het document "Belgium Tenprint Person/Incident – Report" (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op 14 april 2022 op de hoogte was van zijn *alias* in Duitsland. De Raad benadrukt in dit verband dat van een verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie

en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* blijkt evenwel uit voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker diverse uiteenlopende verklaringen aflegt over verschillende aspecten aangaande zijn persoonsgegevens. Er dient te worden benadrukt dat het enkele feit dat de asielinstanties in België op 14 april 2022 op de hoogte waren van verzoekers *alias* in Duitsland, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij – in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht – leugenachtige verklaringen aflegde over zijn naam, geboortjaar, geboorteplaats, reisweg, burgerlijke stand en familiesamenstelling, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog beargumenteert dat de commissaris-generaal zich baseert op tegenstrijdigheden die niet tijdens het persoonlijk onderhoud ter sprake zijn gekomen en bijgevolg niet aan hem werden voorgelegd om hier een eventuele verklaring voor te kunnen verschaffen, wijst de Raad – daargelaten de vaststelling dat verzoeker wel degelijk met enkele tegenstrijdigheden in zijn verklaringen werd geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (administratief dossier, CGVS, p. 7) – op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog opmerkt dat de commissaris-generaal eenvoudig de dossiers van alle personen had kunnen onderzoeken op verklaringen omtrent gezins- en familiesamenstelling teneinde een zicht te krijgen op hun relatie met hem, dient erop gewezen dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht de verzoeker bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Overigens dient te worden onderstreept dat verzoeker met dit betoog geen enkel valabel argument bijbrengt om de vaststelling te weerleggen dat hij zelf leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over diverse aspecten omtrent zijn persoonsgegevens.

2.3.5.3. Verzoeker schuift tijdens zijn persoonlijk onderhoud naar voor dat hij in Duitsland een verblijfsdocument van drie jaar verkreeg, dat dit verviel en dat hij om een verlenging te verkrijgen een identiteitsdocument diende voor te leggen van de ambassade van Eritrea, hetgeen voor hem niet binnen de mogelijkheden lag (administratief dossier, CGVS, p. 5).

De commissaris-generaal considereert in dit verband op goede gronden:

“Om te beginnen moet worden opgemerkt dat het hele gegeven an sich, als zou u na drie jaar geen Duitse verblijfsvergunning meer hebben verkregen, twijfelachtig overkomt. Uit uw verklaringen afgelegd op het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat u bij aankomst in Europa geen identiteitsdocumenten in uw bezit had, waardoor u niet bij machte was zulks voor te leggen tijdens uw asielprocedure in Duitsland (zie CGVS p.6, p.14-15). U hierop gevraagd of de Duitse autoriteiten u bijgevolg erkenden als vluchteling zonder dat u ginds enige documenten indiende ter staving van uw identiteit, beaamde u dit (zie CGVS p.15). Met dit in het achterhoofd mag het enigszins verbazen dat u in Duitsland aanvankelijk een vluchtelingenstatuut en een hieraan gekoppelde verblijfsvergunning van 3 jaar verkreeg (zie CGVS p.5, p.12) – waarbij uw identiteit aldus werd aangenomen louter op basis van uw verklaringen – maar dat u later plotseling wél een bewijs van uw identiteit moest voorleggen zodoende een nieuwe verblijfsvergunning te kunnen aanvragen, en uw vluchtelingenpaspoort stante pede van u werd afgenomen (zie CGVS p.6, p.14). Deze gang van zaken zoals door u beschreven valt logischerwijze moeilijk te begrijpen en oogt onwaarschijnlijk. Daarnaast is ook uw reactie op deze vermeende feiten behoorlijk opvallend. U gevraagd of u na deze boodschap van het stadhuis te rade bent gegaan bij een andere overheidsdienst, bijvoorbeeld de migratiedienst, kaatste u de verantwoordelijkheid terug naar het stadhuis en verklaarde u dat u zelf geen andere overheidsinstantie hebt aangesproken (zie CGVS p.15). U verder gevraagd of u hiervoor ooit een advocaat onder de arm nam, antwoordde u van niet, en op de vraag of uw sociaal assistent (met wie u later in contact kwam in het opvangcentrum voor daklozen) u hier niet mee kon helpen, liet u de kwestie in het midden (zie CGVS p.15). Dat u met andere woorden geen stappen zou hebben gezet om dit

probleem aan te kaarten en alsnog een nieuwe verblijfsvergunning te verkrijgen, is hoogst opmerkelijk. Dat u dit niet deed omwille van uw mentale problemen, biedt hiervoor geen afdoende uitleg aangezien u ondanks deze mentale problemen toch in staat bleek om zich in eerste instantie al tot het stadhuis te wenden en u ook in Duitsland toegang had tot psychologische ondersteuning (zie CGVS p.15; zie infra). Bij dit alles moet ook worden aangestipt dat u uw bewering in verband met deze 'identiteitsvereiste' niet staft met enige overtuigende bewijsstukken. Dat dit onmogelijk is en dat u in der tijd geen brief of document ontving met daarop de instructies om een nieuwe verblijfsvergunning te bekomen (zie CGVS p.14, p.19), is weinig aannemelijk, overigens moeten dergelijke officiële stukken vrij eenvoudig te verkrijgen zijn op aanvraag. Uw verklaringen komen niet alleen weinig geloofwaardig over, ook zijn zij slechts op blote beweringen gestoeld."

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bovendien dient te worden herhaald dat, zelfs zo geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers verklaringen in dit verband, er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Hoger kwam reeds vast te staan dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Duitsland. Verzoeker bevestigt ook op het CGVS een internationale beschermingsstatus te hebben verkregen in Duitsland, met name de vluchtelingenstatus en dat hij hiervoor de nodige documenten ontving die geldig waren gedurende drie jaar (administratief dossier, CGVS, p. 6-7).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat hem werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus niet meer geldig zijn, hij actueel geen internationale bescherming meer zou genieten. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Duitsland geniet bij gebrek aan enig tegenbewijs hiervan van zijnentwege, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. De bewijslast hiervoor rust aldus op verzoeker. Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt immers geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij niet naar Duitsland zou kunnen terugkeren en er zijn verblijfsdocumenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Te meer daar verzoeker zelf verklaart dat sommige Duitse provincies en gemeentes wel nieuwe verblijfsvergunningen uitreiken zonder bijkomende identiteitsvereiste (administratief dossier, CGVS, p. 16).

2.3.5.4. De commissaris-generaal considereert voorts pertinent:

"In de mate dat u verder verwijst naar uw periode op straat in Duitsland ten gevolge van de relatieproblemen met uw ex-partner, dienen ook hier de nodige twijfels te worden geuit bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaart u dat u nadat u werd buiten gegooid uit uw huis enige tijd bij een kennis hebt verbleven in dezelfde stad. Naderhand zou deze persoon u echter gezegd hebben dat u moest weggaan omdat het genoeg voor hem was, waardoor u 5 maanden op straat hebt verbleven (zie CGVS p.4-5, p.12-13). U verklaart tevens dat uw broer u vervolgens vanop straat kwam halen en hij u vervolgens met de trein naar België bracht (zie CGVS p.3, p.5). Voor zover deze gang van zaken überhaupt al kan worden aangenomen – u gaf ten tijde van uw eerste verzoek immers aan geen

overlevende broers meer te hebben (zie supra) – kan in dat geval worden afgevraagd hoe uw broer u kon vinden indien u op straat verbleef. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat de kennis bij wie u eerder verbleef aan uw broer had verteld dat u zich op straat bevond (zie CGVS p.17), komt zeer vreemd over. Het houdt immers weinig steek dat deze kennis u niet in huis wilde houden omdat het voor hem genoeg was, maar dat hij anderzijds wel aan uw broer vertelde dat u op straat verbleef, hetgeen impliceert dat hij daar toch enigszins door gealarmeerd was. Bijgevolg lijkt het weinig aannemelijk dat deze persoon u zomaar op straat zou zetten. Meegaand in deze redenering, kan verder ook worden afgevraagd waarom uw voorgehouden broer F.(...), die volgens het document dat u neerlegt al sinds juli 2020 een verblijfstitel in België bezit, u pas zijn hulp aanbood op het moment dat u al 5 maanden op straat verbleef en waarom hij dit niet veel eerder deed.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een uiterst subjectieve beoordeling van zijn verklaringen en dat het niet onwaarschijnlijk is dat iemand die een man opving, maar dit om bepaalde redenen niet kon verderzetten, wel diens broer zou inlichten opdat de hulpbehoevende alsnog op een of andere manier geholpen zou kunnen worden of opdat zijn familieleden hiervan toch op de hoogte zouden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee in wezen volhardt in eerder afgelegde verklaringen, de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegensprekt en bekritiseert en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen minimaliseert, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

Hoe dan ook kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze overweegt dat op basis van verzoekers verklaringen niet kan worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Duitse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog overwogen als volgt:

“(…)

Zo verklaarde u dat u na één maand op straat te hebben verbleven uw toevlucht nam tot Caritas en dat die organisatie op haar beurt een onderdak voor u regelde bij een sociale overheidsdienst. U koos er echter zelf voor om geen beroep te doen op deze steun omdat er op die opvangplek personen verbleven met een verslavingsproblematiek (zie CGVS p.12). U toont bijgevolg niet aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om uw rechten in Duitsland te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Duitsland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.”

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen voormelde motivering, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.5.5. Verzoeker en zijn advocaat benadrukken nog zijn kwetsbaar profiel, meer bepaald het feit dat verzoeker kampt met psychologische problemen.

Verzoeker brengt in dit verband verschillende psychologische attesten bij. Het attest van Iris Ziekenhuizen Zuid van 28 april 2022 en het eerste attest van Ulysse van 9 mei 2022 stellen dat verzoeker op deze data respectievelijk op medisch vlak werd onderzocht en werd gehoord door een psycholoog. Het tweede attest van Ulysse van 5 juli 2022 stelt dat verzoeker te kampen heeft met sociale terugtrekking, slaapproblemen, hyperreactiviteit door prikkels over traumatische herinneringen, hallucinatoire episodes en problemen met zijn geheugen en aandacht. In dit laatste attest wordt ook geopperd dat om een psychologische instorting te voorkomen, de nabijheid en de steun van de familie onontbeerlijk lijken.

De Raad stelt vast dat deze attesten enkel op algemene wijze verwijzen naar verzoekers voormelde klachten en zonder meer stellen dat de steun en nabijheid van de familie onontbeerlijk lijkt voor verzoekers psychische toestand, zonder aan te duiden waarop de opsteller ervan zich beroept om dit te stellen. Er dient te worden benadrukt dat verzoeker *in casu* niet aantoonde dat zijn psychologische toestand het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen zodanig dat er een ernstig risico bestaat dat verzoeker zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met

artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Voorts verhinderde deze psychologische kwetsbaarheid, die volgens verzoeker verergerde door de gebeurtenissen in Duitsland, hem niet om naar België te reizen (al dan niet vergezeld van zijn broer) en vond hij ook in België toegang tot de procedure internationale bescherming. Daarenboven blijkt uit voormelde attesten dat verzoeker in België de weg vond naar de nodige psychologische begeleiding en blijkt dat hij zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming via zijn advocaat en op een actieve wijze opvolgt. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij ook in Duitsland hulp kreeg voor zijn mentale problemen maar dat hij niet naar zijn volgende afspraak ging (administratief dossier, CGVS, p. 16). Er kan dus niet worden aangenomen dat verzoeker in Duitsland verstoken zal blijven van psychologische hulp.

Uit dit alles volgt dat verzoeker, ondanks eventuele psychische problemen en in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt, bij een terugkeer naar Duitsland toch over een zekere mate van zelfredzaamheid beschikt om zijn rechten als erkend vluchteling te doen gelden en dat hij in staat is om daar een adequate ondersteuning te zoeken en te vinden. Er wordt herhaald dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Duitsland wel degelijk toegang had tot (mentale) gezondheidszorg. Zo verklaart hij immers dat hij hiervoor op consultatie ging bij een dokter, dat hij slaapmedicatie kreeg voorgeschreven en dat hij voor zijn mentale problemen één keer geweest is en er een volgende afspraak voor hem werd gemaakt, waarnaar hij echter zelf besloot niet te gaan (administratief dossier, CGVS, p. 16-17).

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat een psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op verzoekers verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De door verzoeker voorgelegde attesten kunnen dan ook geen tegengewicht bieden voor de eerder genoemde ongeloofwaardige elementen binnen zijn relaas.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de hulp en bijstand van familieleden nodig heeft en dat zijn familie zich in België bevindt, wordt opgemerkt dat verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, terwijl hij reeds een beschermingsstatus heeft in een andere EU-lidstaat, met name Duitsland. In dit geval kan de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaren. Dat verzoeker omwille van persoonlijke omstandigheden verkiest in het land te verblijven waar zijn familieleden een beschermingsstatus hebben, doet geen afbreuk aan het feit dat België op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ervan mag uitgaan dat Duitsland het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht neemt. Uit wat hierboven blijkt heeft verzoeker niet aangetoond dat dit interstatelijk vertrouwensbeginsel *in casu* weerlegd kan worden. Dit wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). Verzoeker toont niet aan dat hij, door in Duitsland te verblijven zonder zijn familie maar wel met alle medische en psychologische bijstand waaraan hij nood zou hebben, zou worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker toont verder niet aan dat zijn medische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou (den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.5.6. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld:

“Waar u tot slot aanhaalt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland soms werd beledigd, bespuwd en bedreigd door onbekende racistische personen op straat (zie CGVS p.13-14), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties – u verklaart immers dat u wist dat u hiervoor aangifte kon doen bij de politie maar u vond dat het geen zin had om dat te doen (zie CGVS p.13) – hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”

De Raad stelt vast dat verzoeker te dezen geen enkel concreet verweer voert, zodat de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker – behoudens dat hij deze stukken opnieuw bijvoegt bij het verzoekschrift (stuk 4) – evenmin enig concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs dat hij zich in Duitsland niet zou kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hem er werd toegekend.

2.3.7. Gelet op het voorgaande, kan er worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Duitsland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Duitsland is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde in zijn verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET